

عنوان مقاله:

معنای امنیت در مثنوی معنوی و کلیله و دمنه؛ خدمات آنها در شکل گیری مکتب ایرانی - اسلامی امنیت

محل انتشار:

اولین کنفرانس بین المللی انقلاب علوم انسانی اسلامی (سال: 1403)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

نویسنده:

یعقوبعلی اولاد

خلاصه مقاله:

امنیت یکی از نیارهای نخستین بشر دانسته می شود و مطالب موجود در ادبیات فارسی راجع به آن از چنان غنایی برخوردار است که می توان مکتب ایرانی - اسلامی امنیت از دل آن بیرون آورد. در کتاب های مثنوی معنوی و کلیله و دمنه در نگارش آنچه «امنیت» خواندیم، از کلمه «امنی» ت «استفاده و مصححین و مفسرین آنرا» آرزوهای طولانی «ترجمه نموده اند. هدف اصلی پژوهش شناسایی معنای امنیت در این دو کتاب می باشد؛ از اینرو سوال اصلی پژوهش این است که «معنای واقعی واژه مورد استفاده» امنیت «به معنای امروزی یا «امنی» ت «به معنای آرزوهای طولانی یا آرزو است؟» براساس یافته های پژوهش سه حالت وجود دارد: در نخستین چاپ های این دو کتاب در سده های اخیر کلمه مورد نظر غلط و اینگونه اعراب گذاری شده است. باتوجه به گویش رایج زبان فارسی در زمان نگارش دو کتاب، در ابتدای ورود کلمه «امنیت» امروزی به زبان فارسی به شکل «امنی» ت «تلفظ گردیده. برای آهنگین نمودن متن یا تنظیم وزن شعر از کلمه «امنیت» به شکل «امنی» ت «استفاده گردیده. با مدنظر قرار دادن این نظریه که واژه «امنی» ت «در این دو کتاب به همان معنای رایج امروزی واژه «امنی» ت «می باشد؛ در مثنوی پرنده» زاغ «سمبل امنیت معرفی گردیده که بیانگر تعریف امنیت در «عدم وجود تهدید» است. در کتاب کلیله و دمنه نیز امنیت دارای چند ویژگی است: امنیت دارای دو سطح می باشد: «غایت امنیت» و «قصاری امنیت»؛ «غایت امنیت» از نظر عقلی دست یافتنی نیست و قصارا «حدمطلوب و دست یافتنی امنیت» است. تامین همزمان امنیت دین و دنیا یعنی امنیت مادی و معنوی مردم، وظیفه حاکم است. سوم اینکه امنیت دنیا امری سببی ناپذیر می باشد.

کلمات کلیدی:

ادبیات فارسی، امنیت، کلیله و دمنه، مثنوی معنوی، مکتب ایرانی - اسلامی امنیت

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/2087038>

